

In gesprek

Een soldaat gaat de strijd aan. Hij kent de risico's. In zijn opleiding werd hij erop voorbereid. En: hij kent degene, die hem de strijd in stuurt.

Het bovenstaande is een metafoor voor de gelovige, die wij zijn. Een gelovige hoort van strijd en wordt toegerust met de wapens, die de Schrift in handen geeft. Dat wekt vertrouwen. Vooral, omdat hij Dege-
ne, Die hem toerust, kent. Hij zal hem niet laten staan.

Je hoort dat in een Bijbelstudie en die kennis wordt opgeslagen in het verstand. Door allerlei omstandigheden – denk aan lijden, verdriet, zorgen – ontdek je wat je aan die ‘wapens’ hebt, hoe je die kunt hanteleren. Je gaat dus inzien wat met Gods aanwijzingen bedoeld wordt. De kennis zakt van het verstand naar het hart. Dat is eigenlijk niet anders dan dat je kennis grijpen kunt, d.w.z.: in de praktijk gebruiken kunt. Het wordt zichtbaar in wat je doet en zegt.

Ik maak nogmaals van de metafoor gebruik. De soldaat raakt tijdens de strijd gewond. Een onbekende pijl, die zomaar uit de lucht lijkt te komen vallen, treft hem. Afgevoerd naar het veldhospitaal blijkt de wond groter dan gedacht. Het strijdtoneel wordt voor hem verlegd. Er blijft hem niet anders over dan zich toe te vertrouwen aan de specialist. Het is voor hem: ‘Op de plaats rust!’

Gedurende een half jaar wordt de wond vakkundig verzorgd. Zijn ‘eigen krachten’ zijn weggevloeid. Deze ervaring opent zijn ogen nog verder open voor ‘de ruimte’, die hij van de legeraanvoerder krijgt. En hoewel hij buiten de strijd staat, ontvangt hij toch zijn rantsoen.

De soldaat herstelt zo, dat hij aan revalidatieoefeningen kan deelnemen. Een terugkeer in het peloton lijkt aanstaande. Maar dan speelt de wond plotseling op. De specialist ziet zich genoodzaakt om hem over te hevelen naar een meer specialistisch hospitaal, omdat zijn middelen uitgeput zijn. Daar wordt besloten een ingrijpende behandelmethode in te zetten, die, een half jaar later, lijkt aan te slaan.

Ondanks onzekerheid en zwakte ervaart de soldaat een vrede en rust, 'die alle verstand te boven gaat'. Hij deelt deze ervaring met anderen en spreekt juist hun moed in. Alsof hij een andere toekomst voor ogen heeft.

Volledig herstellen zal hij niet meer. Maar de legeraanvoerder heeft vast een passende taak voor hem in het verschiet.

Wat stil maakt, is het besef, dat God zich in Zijn hart kijken laat. 'Zo ben Ik!' Als dan bijvoorbeeld klinkt wat tegen Mozes gezegd wordt (Exodus 34:6), krijgt een gelovige voor ogen hoe God is. Hij bewerkt het moment, dat een mens zegt: 'Ik hoef Zijn hand niet te zien om Zijn hart te vertrouwen.'

God laat je niet alleen in Zijn hart kijken, Hij woont zelfs met Zijn geest in je hart. Dichterbij kan Hij niet komen. In die nabijheid mag je Zijn draagkracht en trouw ervaren, ook in ernstig lijden. Hij is nabij en doet wat het 'Handboek soldaat' zegt!

André Kousemaker en Andries van der Wal